

HET SUPERDIKKE Ketnet MOPPENBOEK

ACHTERSTEVOREN

‘Hé, zullen we dit moppenboekje eens achterstevoren lezen?’
stelt Daan voor.

‘Topidee!’ reageert Liesje enthousiast.

‘Oké, begin maar vast te lachen’, grijnst Daan.

www.lannoo.com

www.ketnet.be

Registreer u op onze webiste en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

TEKST	Ief Stuyvaert, Conception
TEKENINGEN	Peter Goes
GRAFISCHE VORMGEVING	Keppie & Keppie

© Uitgeverij Lannoo nv / Ketnet, 2014

ISBN 978 94 014 1842 3

D/2014/45/398

NUR 219

LEKKER WINDJE

‘Mmmm’, zegt Felix genietend, ‘lekker windje.’

‘Zal ik er nog eentje laten?’ giechelt Liesje.

VERSTOPT

Felix komt bij de dokter.

‘Dokter,’ zegt hij, ‘ik heb een groot probleem.

Mijn neus is verstopt.’

‘Oei,’ zegt de dokter, ‘laten we hem vlug zoeken!’

WISKUNDE

Liesje en Daan zijn druk aan het schrijven. Mohammed niet.

Die zit rustig achterovergeleund een liedje te fluiten.

De meester komt bij hem staan.

‘Mohammed, moet jij de rekenoefeningen niet invullen?’

‘Tuurlijk, meester. Ik wil goeie punten!’

‘En dus?’

‘En dus moet ik wachten.’

‘Wachten?’

‘Tot Liesje klaar is. Is waar.’

GRIJZE HAREN

De meester deelt het verbeterde huiswerk van gisteren uit.

‘Liesje,’ zegt de meester, ‘acht op tien.

Daar zal je papa erg blij mee zijn!’

Liesje is stomverbaasd.

‘O, ja, meester, heel erg blij!’

‘Mohammed,’ zegt de meester, ‘negen op tien.

Daar zal jouw papa ook erg blij mee zijn!’

Mohammed is al net zo stomverbaasd.

‘O, ja, meester, superblij! Is waar!’

Dan draait de meester zich om naar Daan.

Daan kijkt hem vol verwachting aan.

‘Daan...’

‘Ja, meester?’

‘Vier op tien. Daar zal je papa niet zo blij mee zijn.’

Daan is stomverbaasd.

‘Nee, meester.’

De meester schudt het hoofd.

‘Jouw papa krijgt nog eens grijze haren van jou!’

Daan kijkt op.

‘Grijze haren? Weet u dat zeker, meester?’ vraagt hij.

‘Heel zeker’, knikt de meester.

‘Daar zal mijn papa erg blij mee zijn, meester.’

‘Blij?’ vraagt de meester verbaasd.

‘Ah, ja, want mijn papa is al jaren kaal!’

ONGELOOFLIJK

De meester schrijft het woord 'ongelukkig' op het bord.

'Woorden die met "on" beginnen', zegt de meester,

'betekenen meestal iets slechts. Zoals... ongelukkig.

Wie kan nog een voorbeeld geven?'

Liesje steekt haar vinger op.

'Liesje?'

'Onnozel, meester', zegt Liesje trots.

'Heel goed, Liesje, heel goed. Nog iemand?'

Mohammed steekt zijn vinger op.

'Mohammed?'

'On...derbroek, meester?'

'Onderbroek, ja... Als ze vuil is toch.'

De meester lacht even in zijn vuistje. Dan ziet hij dat ook

Daan zijn vinger heeft opgestoken.

'Daan?'

Daan aarzelt even, geeft dan toch zijn antwoord.

'Eh... on-derwijzer, meester.'

'Ah ja', zegt Liesje.

'Is waar', zegt Mohammed.

NIETS GEDAAN

Liesje komt twee minuutjes te laat de klas binnen.
Als ze de meester ziet, begint ze heel hard te huilen.
De meester schrikt.
'Liesje toch! Wat scheelt er?'
Liesje staat te trillen op haar benen.
'Ben je bang?' vraagt de meester.
'Ik zie toch nergens spinnen?'
'Maar ik ben niet bang voor spinnen, meester.'
'Ah, niet voor spinnen.'
De meester kijkt om zich heen.
'Zit hier ergens een gevaarlijk monster?'
Liesje schudt huilend het hoofd.
'Maar nee, meester. Hier zitten geen gevaarlijke monsters!'
'Is waar', zegt Mohammed.
'Ik ben alleen zo bang...' snikt Liesje,
'... dat ik straf krijg voor iets... dat ik niet gedaan heb!'
De meester rolt met zijn ogen en schudt het hoofd.
'Liesje toch. Ik zou jou toch nooit straf geven voor iets
dat je niet gedaan hebt!'
'Echt niet?' vraagt Liesje.
'Echt niet!' De meester weet het wel zeker.
Opgelucht droogt Liesje haar tranen.
'O, gelukkig!' lacht ze.
'Want ik heb mijn huiswerk niet gemaakt!'

SLIMMER

Liesje en Daan zitten bij elkaar in het park.

‘Liesje, wist jij dat jongens slimmer zijn dan meisjes?’

‘Nee,’ zegt Liesje, ‘dat wist ik niet.’

‘Zie je wel,’ zegt Daan.

HOE VAAK?

Daan sluipt meer dan tien minuten te laat de klas binnen.

Helaas, de meester heeft hem gezien en draait zich om.

‘Daan?’

‘Ja, meester...?’

‘Meer dan tien minuten te laat.’

‘Ja, meester’, geeft Daan toe.

De meester schudt het hoofd.

‘Hoe vaak moet ik nog zeggen dat je op tijd moet komen?’

Daan denkt na. Dan schiet hem iets te binnen. Hij telt snel

op zijn vingers, knikt blij en geeft vrolijk het antwoord.

‘Nog zeven keer, meester.’

‘Nog zeven keer...? Waarom dan?’

‘Het is nog zeven keer school... en daarna is het vakantie.’

Mohammed telt het na en knikt dan.

‘Is waar.’

MIDDERNACHT

Liesje en Felix zitten op de schommel.

‘Liesje, weet jij hoe laat je geboren bent?’

‘Ja,’ zegt Liesje, ‘ik ben midden in de nacht geboren.’

‘Amai,’ zegt Felix, ‘zo jong en al zo lang mogen opblijven!’

ZIELIG

Liesje, Mohammed en Daan zitten sommen te maken in de klas als de meester zich plots omdraait.

‘Jongens en meisjes.’ De meester schraapt zijn keel.

‘Wie van jullie denkt dat hij dom is, mag gaan staan.’

De leerlingen kijken elkaar verbaasd aan.

Ze schudden het hoofd en blijven lekker zitten.

Tot ineens Daan opstaat.

De meester kijkt hem verwonderd aan.

‘Daan? Denk jij van jezelf dat je dom bent?’

Daan kijkt naar de meester en schudt het hoofd.

‘Nee, nee, meester. Maar... ik vind het zo zielig dat u de enige bent die staat.’

LATER

Daan, Liesje en Mohammed zitten in de klas als de meester plots een moeilijke vraag stelt.

‘Mohammed,’ vraagt de meester, ‘wat wil jij later worden?’

‘Later? O, later wil ik... astronaut worden, meester!’

‘Astronaut, ja... Dat is een heel mooi beroep, maar daar moet je wel heel slim voor zijn!’

‘Mmm, ja...’

‘En stel, Mohammed, dat je niet zo heel slim bent, wat zou je dan willen worden?’

‘O, dan... dan zou ik piloot willen worden.’

‘Piloot! Ook een heel mooi beroep, maar daar moet je toch ook wel heel slim voor zijn.’

‘Mmm, ja. Is waar...’

‘Maar stel nu eens, Mohammed, dat je helemaal niet zo slim zou zijn. Wat zou je dan willen worden?’

‘Ah dan. Dan... zou ik meester worden.’

PORTEFEUILLE

Piet en Pat zijn de streepjes op hun gevangenisplunje aan het tellen als de cipier boos langskomt.

‘Piet! Pat!! Wie van jullie heeft mijn portefeuille gestolen?’

Piet en Pat schrikken. Voor een keer weten ze van niets.

‘Ik niet!’ zegt Piet.

‘Ik ook niet!!’ zegt Pat.

De cipier wordt nog kwader.

‘Ik waarschuw jullie. Degene die het gedaan heeft... vliegt buiten!’

MOSSELEN MET FRIETJES

Piet en Pat zijn de streepjes op hun muur aan het tellen als de cipier langskomt.

‘Jongens’, zegt hij met vrolijke lichtjes in zijn ogen.

‘Wat zouden jullie meteen doen, mochten jullie vandaag vrijkomen?’

De boeven schrikken. Vrijkomen?

Ze denken heel diep na. Plots weet Piet het antwoord.

‘Mocht ik vandaag vrijkomen, dan zou ik een heel groot bord mosselen eten. Met frietjes. Mmm.’

De cipier glimlacht.

‘Mosselen met frietjes. Lekker! En jij, Pat? Wat zou jij doen?’

Pat denkt zo hard na dat hij er een beetje scheel van gaat kijken. Dan weet hij het.

‘Mocht ik vandaag vrijkomen, dan zou ik een heel klein bord mosselen eten. Ook met frietjes. Mmm.’

De cipier kijkt verbaasd.

‘Waarom een heel klein bord mosselen?’

‘Omdat ik dat niet zo lekker vind.’

Eigenlijk vind ik mosselen vies. Bah.’

DE WEG KWIJT

De rode zot en de roze zot zitten gezellig op een bankje op elkaars kin te kloppen als plots de gele zot op zijn driewieler komt aangefietst.

‘Zot!’

‘Zot!’

‘Zeg zot, kunnen jullie mij helpen? Ik ben de weg kwijt.’

De rode en de roze zot kijken elkaar aan.

‘Mmm, de weg kwijt...’, zegt de rode zot peinzend.

‘Weet je zeker dat je hem nog had toen je vertrok?’

TE LAAT

De roze zot en de gele zot zitten gezellig pieren te tellen op een bankje in het park.

Op dat ogenblik komt de rode zot haastig aangeslenterd.

‘Zot!’

‘Zot!’

‘Zeg, zot, weten jullie hoe laat het is?’

‘Zeker’, zegt de gele zot en hij begint op zijn vingers te tellen.

‘Het is... vierentwintig kilo voor Limburg.’

‘Ai,’ schrikt de rode zot, ‘dan ben ik al veertien euro te laat!’

En haastig slentert ze verder.

HELP

De rode zot en de roze zot zitten gezellig op een bankje in elkaars neus te peuteren als ze plots luid hulpgeroep horen.

‘Help! Help!’

Wild spartelend komt de gele zot aangelopen.

‘Help! Ik kan niet zwemmen!’

De twee zotten kijken de derde zot stomverbaasd aan.

‘Zot, dat is toch helemaal niet zo erg’, zegt de roze zot dan.

‘Je ligt toch helemaal niet in het water?’

Abrupt stopt de gele zot met spartelen.

Hij kijkt verwonderd om zich heen.

‘Ah, ja. Dat is waar. Gelukkig!’

Hij maakt een diepe buiging.

‘Bedankt dat jullie mij hebben gered!’

Vrolijk wandelt de gele zot weg.

De rode en de roze zot kijken hem hoofdschuddend na.

‘Zot!’

BROER

De rode zot en de roze zot zitten gezellig op een bankje naar het gras te kijken als de gele zot superblij komt aangelopen.

‘Joepie! Joepiedepoepie!!’

De rode en de roze zot kijken hem met grote ogen aan.

‘Wat is er?’, vraagt de rode zot. ‘Je bent zo vrolijk?’

‘Reuzevrolijk!’ jubelt de gele zot.

‘Ik weet namelijk eindelijk wie ik ben!’

‘Oh ja?’ vraagt de roze zot. ‘Wie dan wel?’

‘Ik ben...’, verklaart de gele zot plechtig,

‘...de broer van Napoleon!’

‘De broer van Napoleon?’ zegt de rode zot. ‘Dat kan niet!’

‘En waarom niet?’ vraagt de gele zot.

‘Omdat ik helemaal geen broer heb!’

antwoordt de rode zot.

SPIEGEL

De rode zot en de roze zot zitten gezellig mieren te pellen op een bankje in het park.

Op dat ogenblik komt de gele zot wuivend aangewandeld.

‘Kijk eens wat ik heb’, lacht hij al van ver.

‘Oh, een, eh...’ twijfelt de rode zot.

‘Ja, een, eh...!’ knikt de roze zot.

‘Het is een spiegel,’ helpt de gele zot,

‘kijk er maar eens in.’

De rode zot neemt de spiegel

en kijkt erin. Ze schrikt.

‘Ooooh, die ken ik!’

‘Laat zien!’ zegt de roze zot en

hij kijkt ook in de spiegel.

‘Ah, maar... natuurlijk ken je die.

Dat ben ik!’

GOEDE RAAD

Jean-Claude en Véronique wenken de ober van een chic restaurant.

‘Ober!’

De ober komt aangesneld.

‘Oui, madame, monsieur. Wat kan ik voor u doen?’

‘Ober, wij zouden graag een heerlijke maaltijd bestellen.’

‘Dat is mogelijk’, knikt de ober.

‘Met een voorgerechtje’, zegt Jean-Claude.

‘Een soepje’, vult Véronique aan.

‘Een hoofdgerecht natuurlijk.’

‘En een dessert.’

‘En dat allemaal voor twintig euro.

Wat kunt u ons aanraden?’

vraagt Jean-Claude.

De ober krabt in zijn haar.

‘Welleuh, wat ik u aanraad

is euh... een ander restaurant.

Peut-être? Misschien?’

STATION

Liesje zit op de schommel als Daan haastig komt aangelopen.

‘Hey Liesje.’

‘Yo, Daan.’

‘Zeg euh, weet jij soms de weg naar het station?’

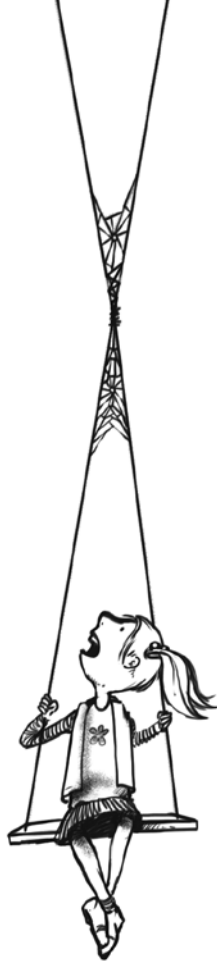
‘Naar het station? Mmm... nee, dat weet ik niet’, schudt Liesje het hoofd.

‘Wel’, zegt Daan. ‘Het is eigenlijk heel eenvoudig.’

Eerst ga je rechtdoor tot aan de brug, dan sla je linksaf...’

Liesje kijkt Daan met grote ogen aan.

‘Mopje’, glimlacht Daan.

BOSKLASSEN

Liesje, Mohammed en Daan wachten vol ongeduld tot de meester hun opstellen teruggeeft.

Mohammed krijgt een groot compliment.

‘Mohammed, jij hebt een heel mooi opstel over de bosklassen geschreven. Je krijgt van mij dan ook negen op tien!’

‘Dank u, meester.’

Dan draait de meester zich om naar Daan.

‘Daan, jij hebt ook een heel mooi opstel over de bosklassen geschreven. Jij krijgt van mij dan ook... nul op tien!’

‘Dank u, mee... Wat? Nul op tien? Waarom?’

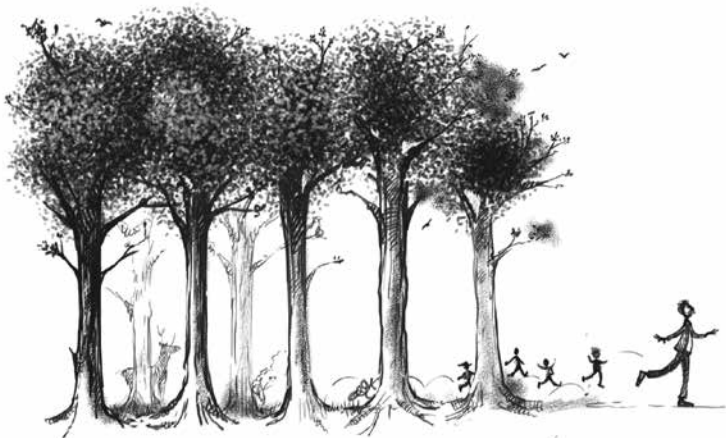
‘Omdat jouw opstel woord voor woord hetzelfde is als dat van Mohammed.’

Daan denkt heel even na. Dan weet hij het antwoord.

‘Maar dat is toch normaal, meester?’

‘Normaal?’

‘Ah, ja, het waren ook dezelfde bosklassen.’

MAROKKAANS

Liesje en Mohammed zitten op de schommel.

‘Ik ben zo blij’, zegt Liesje, ‘dat ik niet in Marokko geboren ben.’

‘Waarom?’ vraagt Mohammed verontwaardigd.

‘Omdat ik geen Marokkaans spreek.

Ik zou niemand verstaan.’

‘Mmm’, knikt Mohammed. ‘Is waar.’

ZEEKLASSEN

Liesje, Mohammed en Daan wachten vol ongeduld tot de meester hun opstellen teruggeeft.

Mohammed krijgt een groot compliment.

‘Mohammed, jij hebt een heel mooi opstel over de zeeklassen geschreven. Je krijgt van mij dan ook negen op tien!’

‘Dank u, meester.’

Dan draait de meester zich om naar Liesje.

‘Liesje, jij hebt ook een heel mooi opstel over de zeeklassen geschreven. Jij krijgt van mij dan ook... nul op tien!’

Liesje begint bijna te huilen.

‘Nul op tien? Maar waarom, meester?’

‘Omdat, Liesje, jouw opstel bijna woord voor woord hetzelfde is als dat van Mohammed.

Alleen... staan er veel meer fouten in.’

Met tranen in de ogen denkt Liesje na.

Dan weet ze het antwoord.

‘Maar dat is toch normaal, meester?’

‘Normaal?’

‘Ah, ja. Mohammed schrijft zó onduidelijk.

Dat kun je nooit zonder fouten overschrijven.’

